

да са държи въ свършенна тайна. Особенно важно бѣше да са скрие отъ турскитѣ шпиони пункта, мѣстото, дѣто щѣше да са почене преминаванъето.

За здравината на великото дѣло нужно бѣше: 1) да са прекрати и не пуца на расходки турската флотилия както въ Долния, така и въ Средния Дунавъ; 2) да са подвезятъ частитѣ на моста, понтони, плоти, салове и други провозни средства и оръдия; 3) да са съсредоточатъ войската, така що да може преминаванъето да са подкачи въ даденний моментъ и удобно, и скришно, и изведнѣжъ.

Тѣзи приготовления са вършѣхъ доволно успѣшно, макаръ че препятствията бѣхъ голѣми, постоянни. Смѣлитѣ русски моряци въ късо време сполучихъ да заградятъ Дунавъ и въ долната му часть (входа и исхода на Мачинския рѣкавъ), и въ средната (между Парпанъ и Корабия). Материала (кересте) за моста и превознитѣ средства, които бѣхъ събрани въ Слатина, спуснахъ са по Алута, и сетнѣ, на долу по Дунава, по край Никополь. Къмъ 10 юния рускитѣ войски бѣхъ вече съсредоточени на линията на р. Веде, при Ружъ-де-Веде, Александрия и Бею. Въ същото време Главкомандующия излѣзва, съ своята свита, изъ Плоештъ скришомъ и лично разсматрялъ брега на Дунава на длѣжъ отъ Зимница до Турно и окончателно за *главно* преминаванъе избралъ Зимница, противъ Свиштовъ.

Но тугъ бѣше нужно да са измами, или поне обърне на другадѣ, вниманието на неприятеля. Съ такава цѣль на стратегическа демонстрация, и още съ цѣль да са завземе устието на Дунава и Добруджа, така що да са оздрави лѣвото крило на руския стратегически фронтъ, рѣши са по напрѣшното преминаванъе да стане въ Добруджа, при Галацъ. Долно-Дунавския отрядъ получилъ повеление да премине презъ Дунава, непремѣнно на 10